

Amateurconcoursen 2014

Amateurconcours Gitaarfestival Nordhorn 2014

Na het succes van 2013 was de verleiding om me opnieuw aan te melden te groot. Normaal gesproken kun je het beste wegblijven van concoursen waar je ooit gewonnen hebt, want zo'n resultaat is moeilijk te evenaren en legt een grote druk op je.

Maar goed, ik was Young and Foolish en meldde me zelfs aan voor twee concoursen, in Nordhorn en Enschede. Deze keer kun je naast een dagboek van de voorbereiding ook iets lezen over hoe je te veel hooi op je vork kunt nemen.

Klik de hoofdstukken om meer over de belevenissen te lezen!

Maart 2014: Aangemeld

Aangemoedigd door mijn resultaat van vorig jaar besloot ik me opnieuw aan te melden voor het amateurconcours op het Gitaarfestival Nordhorn. Toen puntje bij paaltje kwam, was mijn goede moed eerlijk gezegd wat minder.

Voor de tweede helft van 2013 was voor ons een bewogen jaar. Mijn jongste dochter ging backpacken in Zuid-Amerika, een niet geheel risicoloze onderneming, gelukkig kwam ze heelhuids en wijzer terug. Mijn vader overleed na 19 jaar in een verzorgingstehuis te hebben doorgebracht. Onze poes overleed terwijl we op vakantie waren. Mijn oudste dochter was na een heel traject in verwachting, ging trouwen en zou eind van het jaar een kleintje krijgen.

In de winter bleek dat een combinatie van spanning, rouw en vreugde best veel energie te hebben gekost en ik kreeg voor het eerst last van een winterdepressie. Ik voelde me moe en veel gauwer moedeloos. Ik raakte nog weleens aan het oeverloos piekeren en was van tijd tot tijd onrustig, wat weer nachtrust en energie kostte.

Dat had zijn weerslag op het gitaarspelen. Het was allemaal wat minder. Minder zin om te oefenen, het voorspelen kostte weer wat meer inspanning en toch weer stress, er hing een heel klein grauwsliertje over. Het kostte me daarom moeite om een repertoire voor het

concourss te kiezen. Heel soms raakte ik een beetje moedeloos en dacht ik erover om me maar terug te trekken. Die stemming was net zo wispelturig als het weer. Gelukkig waren er ook meer optimistische momenten. Daardoor besloot ik de uitdaging toch aan te gaan.

Zodoende kan ik ook dit jaar weer een kleine kroniek van een concours schrijven.

Maart 2014: Waarom doe ik dit?

De vraag waarom je meedoet aan een concours is behoorlijk belangrijk. Waarom zou je jezelf in de stress werken met het idee dat je competitie speelt? Op zich moedigt het idee van competitie me nauwelijks aan, de motivatie dat je beter moet zijn dan een ander is voor mij met gitaarspelen geen aanjager van een betere prestatie. Eigenlijk integendeel.

Dus waarom waag je jezelf aan zoiets?

Er zijn al talloze discussie geweest waarom een concours goed of slecht is. De voorstanders beweren dat het je kan oppeppen om beter te worden, vooruitgang te boeken en je helpen de nodige exposure en toneelervaring op te doen. De tegenstanders beweren dat een competitie het slechtste in je naar boven brengt, omdat het ten koste gaat van jezelf en anderen, en daardoor noch de muziek noch de muzikant goed doet.

Wikipedia vermeldt een interessante discussie, met Denis Azabagic als voorstander (hij heeft er ook een boek over geschreven) en John Williams en Timothy Kain als tegenstanders. De laatste ziet het concours wel als een gevolg van de commercialisering van de muziek, het noodzakelijk kwaad van deze tijd. *Gewonnen* concoursen zijn *Assets* die je carrière als musicus goed kunnen doen. En verloren concoursen? Die vergeet men meestal het liefst.

Wellicht is daarom het concours zo populair onder conservatoriumstudenten en professionals. Je stelt jezelf bloot aan de mogelijkheid van eventueel succes. Media-exposure, contact met impresario's, contact met vakgenoten (soms op basis van oorlog) en ervaring om onder stresscondities te excelleren. Het staat nu eenmaal erg goed op je CD-hoesje of je CV als je het GFA-concours gewonnen hebt. En de prijzen geven je vaak extra kansen, want naast geld zitten er vaak ook optredens en CD opnamen in de prijzenpot.

Een uitdaging bij concoursen is jurering. Hoe beoordeel je een musicus? Er zijn een paar objectieve zaken waar je naar kunt kijken, maar muziek geniet je en beoordeel je meestal subjectief. Niet abnormaal, want een publiek luistert net zo goed subjectief. Het kan daarom voorkomen dat je, alle ingenieuze rekenschema's van de punten ten spijt, met hetzelfde stuk op dezelfde wijze gespeeld bij het ene concours in de finale komt en bij het andere er in de voorrondes al uit knikkert. Dat overkomt zelfs de toppers. En natuurlijk, net zoals in de commerciële wereld, kunnen er belangen spelen bij het jureren die de beoordeling beïnvloeden.

Maar hoe zit het dan met de amateurs? Wat hebben die aan concoursen? Ik heb er nu twee meegemaakt en ik concludeer dat eigenlijk alleen de ervaring telt. Misschien is het masochisme, maar ik voelde nieuwsgierigheid over hoe ik onder stresscondities presteer, hoe ik mezelf beoordeel en hoe een ander dat doet. De eerste keer was ik te optimistisch (resultaat een laatste plaats), de tweede keer te pessimistisch (resultaat de eerste plaats) en ik ben nieuwsgierig wat het nu wordt. Het is voor mij net zo'n groeiproces als leren optreden.

Ik denk dat een amateurconcours goed is voor degenen die professioneel de muziek in willen. Competitie is daar fact of life en daarmee moet je of je wilt of niet vroeg kennismaken om te leren ermee om te gaan. Maar als je een goedwillende liefhebber bent met een ander beroep...? Tja, als je van wedstrijden houdt, is dit een gelegenheid, de muziek als een soort sport. Maar als je gewoon graag muziek speelt, dan twijfel ik aan het nut van een concours.

En in mijn geval?

Omdat het competitiegevoel me niet motiveert, concentreer ik me sinds vorig jaar op het spelen zelf. Ik wil een compleet en goed voorbereid klein recital brengen –inclusief een goede aankondiging- waarmee je een publiek onderhoudt. Omdat er een jury bij zit, besteed ik zelfs nog meer aandacht aan afwerking en uitvoering dan bij een “gewoon” optreden. Door die focus werk ik stukken tenminste eens een keer af, want dat is een beetje mijn zwakke punt.

Wat daarvan het concoursresultaat is, is een gok. Maar omdat ik er zit voor het spel en niet voor de knikers, zou dat eigenlijk niets moeten uitmaken. Dat hoop ik tenminste. We zullen zien of ik tegen mijn verlies kan!

April 2014: Het Repertoire

De laatste weken voor het concours. Tijd om het over het repertoire te hebben.

Ik vind het leuk om verschillende cultuurperioden en stijlen te presenteren. Bij het eerste concours beperkte ik me tot de klassieke literatuur, maar gaandeweg ben ik me ook voor hedendaagse klanken gaan interesseren.

Een van de eerste vragen bij de repertoirekeuze betreft de moeilijkheidsgraad. Ik ben geneigd om daarmee de lat niet te hoog te leggen. Een sprankelend gespeeld technisch niet al te moeilijk stuk komt veel beter over dan een slippen en struikelen over een ontzettend lastige Bach prelude. Met de ervaring die ik met optreden heb opgedaan, kan ik een inschatting maken welk repertoire op het toneel haalbaar is.

Ditmaal leek het me een goed idee om rustig te beginnen met een stukje Renaissancemuziek: *Onder een Linde Groen* van Nicolas Vallet. Daarna speel ik een drie- of viertal *Minutova Sola* van Stephan Rak als licht hedendaagse bijdrage. Ik sluit af met een stukje Mertz, *Vaterlandsbluthen Nr. 2* om precies te zijn.

Onder een Linde Groen was een populair lied in de tijd van Nicolas Vallet (~1583 - ~1648). Het was oorspronkelijk uit Engeland afkomstig, waar het bekend is onder de titel *In a Garden Green*. Bewijs voor de populariteit van de melodie is het arrangement ervan voor kerkorgel en clavecimbel van Jan Pieterszoon Sweelinck en de versie voor blokfluit van Jacob van Eyck. Vallet publiceerde zijn versie in zijn boek *Le Secret des Muses*.

Ik stuitte op de *Minutova Sola* (Minutensolos) van Stephan Rak bij een zoektocht naar speelbare hedendaagse muziek. Mijn gitaarleraar leende het me uit, samen met werk van David Pavlovits. Nadat ik een tijdje met een van zijn *Amethystes* was bezig geweest, knapte ik er op af en pakte het ogenschijnlijk gemakkelijker boek van Stephan Rak. De 31 *Minutensolos* bleken een aangename verrassing, waar ik prompt een eigen zetting van maakte, want het origineel was wat verwarrend op blad gezet. Ik had eerst vijf stukjes hieruit als concourskandidaat: *From the Far East*, *Spiritual*, *Venezuelan Dance*, *Gypsy Dance* en

Barbarian Dance. Ik denk erover om *Venezuelan Dance*, *Spiritual* en *Barbarian Dance* op het concours te spelen.

Ik speel graag muziek van Johann Kaspar Mertz (1806-1856) en zodoende ontdekte ik een paar van zijn vroege werken waaronder *Vaterlandsblüthen*, *Nachtviolen* en *Cyanen*. Relatief korte stukjes met een typische Mertz-klank. Voor het concours leek me *Vaterlandsblüthe Nr. 2 Adagio Patetico* een leuk stuk vanwege de mix van een romantisch begin en een virtuozer einde.

Hiermee ging ik een hele tijd aan de gang.

April 2014: Onder een Linde Groen

Onder een Linde Groen is een humoristische observatie van een verliefd stelletje door een voorbijganger. De conclusie is dat in de minnen het vlees gewillig is en de geest van "deugdzaamheid" vrij zwak.

De tekst is hier een aanwijzing voor de sfeer en het tempo. De vraag is wel, of dat in de Renaissance tijdgeest past. Ik ken het stuk al jaren en speelde het relatief snel. Ik kreeg een goede tip om het wat langzamer aan te doen, dan werd het stuk wat vocaler. En juist door dat vocale was het mooi om op sommige punten legato's te gebruiken, ook al werden die in de Renaissance niet gebruikt.

Resultaat is een rustig begin van mijn concoursbijdrage. De grootse uitdagingen zijn rust bewaren, het tempo vasthouden in de zin van niet versnellen en haast een beetje laid-back spelen. Dat betekent dat ik de halve noten absoluut hun tijd moet gunnen, want die lijken altijd zo lang dat je ze korter speelt. En daarnaast duidelijk ademhalen in de tekst van het lied.

Misschien moet ik een versie maken waarin de tekst in de partij staat. Dan zit ik gelijk in de sfeer.

April 2014: Minutova Sola

Stephan Rak's *Minutova Sola* bevat 31 stukjes die volgens gerucht ieder een minuut duren. Dat is iets te lang voor een concours waarop je acht minuten mag spelen en bij tijdsoverschrijding gediskwalificeerd wordt!

Ik zocht naar een gebalanceerd setje stukken voor een minuut of drie. Een stukje snel, een langzaam middenstuk en een snel stukje om af te sluiten, de klassieke sonate vorm. In eerste instantie koos ik *From the Far East*, *Spiritual*, *Venezuelan Dance*, *Gypsy Dance* en *Barbarian Dance*. Uiteindelijk bleven *Venezuelan Dance*, *Spiritual*, en *Barbarian Dance* over.

Venezuelan Dance is een walsje met regelmatig een uitstapje naar een 6/8 maatvorm. Dit geeft het stuk een swing die iets van luiheid en een relaxt gevoel moet hebben. Het stuk is in drieën gedeeld, D-majeur hoekdelen en als contrast een D mineur midden sectie. Het middendeel heeft een apart ritme dat een leuk effect geeft. Ik speel het twee keer in plaats van de ene keer die in de partij staat, om het effect nog beter te kunnen exploiteren.

Spiritual is gebouwd rond een melodielijn in de bas. Mits met kalmte en rust gespeeld heeft het stuk iets sacraals. Uitdaging is hier de rust, de melodielijn moet onvoorwaardelijk blijven leiden. Ook tegen het versnellende effect in dat de begeleiding veroorzaakt.

Barbarian Dance is de ritme-uitdaging. Naast een switch tussen 5/8 en 7/8 maat verandert ook nog eens het accent binnen de maat. Dit verdeelt het stuk in vier secties, waarbij secties 2 en 4 elkaars spiegelbeeld zijn. Al met al een heel effectief stuk waarbij je donders geconcentreerd moet blijven.

April 2014: Vaterlandsblüthen Nr. 2

Dit charmante vroege werk van Johann Kaspar Mertz laat duidelijk Hongaarse wortels zien. De accenten geven het stuk iets folkloristisch.

Het stuk heeft drie tweemaal herhaalde secties. De eerste twee geven de gelegenheid om Romantisch te spelen en de typische Mertz klank (inclusief glissando's) uit te buiten. Daarbij is contrast in volume en klank een krachtig middel. De laatste sectie nodigt uit om iets virtuozer te spelen. Maar wel zonder haastig te worden, het tempo mag merkbaar omhoog, maar overdrijven is niet de bedoeling.

Ritmevastheid en vrijheid vormen het spanningsveld in dit stuk. Vooral in het laatste deel is het belangrijk om de triolen en de daaropvolgende strakke passages in de juiste verhouding te spelen. Het blijkt dat de zestiende nootjes haast veroorzaken als je niet oplet.

April 2014: Oefenen en Ergernis

Ook dit jaar oefen ik ijverig op het concoursrepertoire. Nieuw deze keer is dat ik onzekerder ben over het resultaat en daardoor regelmatig geërgerd raak over mijn voortgang. De ene dag speel ik de stukjes veel beter dan de andere, maar zelfs op de goede dagen denk ik weleens dat het nog steeds niet goed genoeg is voor een concours. Soms denk ik ook weleens: "waar is mijn motivatie?"

Dat maakt alles moeilijker dit jaar, ik ben te snel afgeleid. Als ik de laptop op zolder, mijn speelplek, aan heb staan, zit ik zo te surfen als het spelen even niet lukt. Als dat zo gaat, kan ik het ding het beste maar uit zetten, lijkt het!

Wat beter bleek te werken was een keertje heel langzaam spelen en daarna op gewoon tempo. Dan hou ik ook beter mijn rechterhandvingerzetting in de gaten. Maar al snel slaat het ongeduld weer toe.

Zou ik te veel nadruk op dat concours leggen?

April 2014: Oefenen en voldoening

Gelukkig zijn er ook dagen dat ik de concoursstukken overtuigender kan brengen. Dan lukt het me zomaar om ze aardig te spelen zoals ik ze in gedachten heb. Dat geeft een veel beter gevoel dan ik soms heb op de matige dagen.

Wat is het verschil met de matige dagen? Concentratie, focus en een goed gevoel.

Ik heb dagen waarop ik intensief gewerkt heb, of vergaderingen met discussies die ik moeilijk vind, of gewoon onrustig ben. Dan merk ik vaak, dat mijn concentratie 's avonds (dan speel ik door de week normaal) helemaal weg is. Maar soms voel ik ook een verbetering om het hoe dan ook goed te doen. Dat lijkt focus, maar eigenlijk is het afleiding.

Een goed gevoel is belangrijk. Dat merk ik als ik onrustig ben. Dan is dat gevoel er niet en concentreer ik me op de verkeerde dingen. De stemming van de gitaar, bijvoorbeeld, ik krijg haar dan niet goed gestemd, of het verloopt ogenschijnlijk iedere keer.

Normaal gesproken merk ik zulke blokkades minder, ik leg de gitaar dan weg (morgen weer een dag) of piek een beetje door. Maar met zo'n concours en een deadline om tevreden te zijn over mezelf komen die aspecten toch boven. De strijd tussen frustratie en voldoening.

Vandaar mijn eerdere vraag of een concours wel zo goed is voor iemand die speelt uit liefhebberij. Over twee weken weet ik het antwoord voor dit jaar!

April 2014: Live Try-out

De open gitaaravonden bij Kulturhaus NIHZ in Nordhorn zijn een prima gelegenheid om de concoursstukken voor publiek voor te dragen. Je krijgt een idee van de spanning en de van de zaken die onder druk wat minder gaan. Die kun je dan thuis separaat aanpakken. Bovendien krijg je een indruk van je concentratieboog en waar die zwakte vertoont.

Voorspelen kan confronterend zijn, want het resultaat wijst je erop hoe ver je werkelijk bent. Als je echter muziek naar je eigen tevredenheid en dat van een publiek op de bühne kunt brengen, ben je al een eind op weg naar een goede uitvoering voor een jury.

Ik was ditmaal als tweede aan de beurt. Daardoor had ik geen tijd gehad om de gitaar uit te pakken en te stemmen. Geen nood, gewoon doen, en doe het rustig. Zodoende haastte ik me niet.

Ik had mijn aankondiging voorbereid op schrift, de tekst stond op de standaard, net zoals de muziek. Ik had de aankondiging in het Duits echter nog niet kunnen oefenen, dus ik had wel hier en daar wat moeite met de uitspraak. Het bleek knap lastig om in een Duits betoog Engelse titels van de stukken goed uit te spreken. Moraal van dit verhaal: Oefen je aankondiging net zoals je muziek!

Ik had toevallig de dag ervoor het boekje *On Competitions* van Denis Azabagic doorgelezen (hierover later meer) en daar een heel belangrijke tip uit opgepikt: *Verzet je niet tegen je spanning, maar aanvaard haar als onderdeel van jouw uitvoering.*

Die mindset hielp ontzettend. Normaal ervaar je spanning als iets naars, iets dat je niet wilt. Maar daar gaat de stress niet van weg. Aanvaarding helpt in ieder geval om de start te maken.

Onder een Linde Groen kwam goed op gang. Aandachtspunt blijft om de rust te bewaren en nergens te versnellen. Ritenuto is prima als je maar weer op tempo komt, maar versnellen past niet in de sfeer van het stuk. Ik wist waar ik kleine slipjes of kraakjes maakte, maar ik slaagde erin om in de cadans van de muziek te blijven.

De stukjes van Rak zijn een duidelijke sfeerverandering. Ik dacht er gelukkig aan om even adem te halen voor ik met *Venezuelan Dance* begon. Ik bleef op tempo, speelde het D-mineur gedeelte iets langzamer voor contrast en hield de Latijnse vrolijkheid van de hoekdeeltjes vast. Aandachtspunten zijn dynamiek en hier en daar accent om het 6/8-3/4 effect uit te spelen.

Spiritual ging mooi, zeker toen ik de moed kreeg om de baslijn deels krachtig en deels teder neer te zetten. Aandachtspunt hier is de sfeer vast te houden.

Barbarian Dance is ritmisch harstikke leuk (maatwissel om de zoveel maten), maar vraagt ontzettend veel concentratie. Onder spanning is concentratie fragiel, en het slipte me heel even weg waardoor er een voor mij (en een jury) hoorbare aarzeling ontstond. Concentratie hou je beter vast met een consistente en logische vingerzetting. De rechterhand vingerzetting voelde niet helemaal safe. Dat is dus huiswerk.

IK begon iets te snel met *Vaterlandsblüthe Nr. 2 Adagio Patetico*. Hierdoor zat ik niet direct in de romantiek van Mertz. Bij het concours dus voldoende ademhalen! De eerste twee herhalingen liepen door, met hier en daar toch wat punten van haast. Bij de virtuosere laatste herhaling merkte ikzelf dat ik hier niet moet overdrijven en haasten. Ook virtuositeit moet duidelijk blijven.

Het publiek was enthousiast en ikzelf was tevreden. Ik merkte pas achteraf dat ik behoorlijk opgewarmd was door de inspanning. Met de opgedane ervaring kan ik gericht oefenen, en de algehele teneur was dat ik voor mezelf het vertrouwen heb, dat ik ook tijdens het concours goed kan spelen.

21 April 2014 Een probleempje met de Timing

Het reglement van het concours vermeldt dat de speeltijd 8 minuten is, en dat overschrijden van deze limiet tot diskwalificatie leidt. Acht minuten, dat lijkt heel lang! Daar past mijn programma vast wel in. Ik had met een beetje klokkijken al een inschatting gemaakt.

Deze week kreeg ik een Smartphone van het werk. Dat hoort bij het nieuwe werken, alle vaste telefoons gaan eruit. Op zo'n speeltje zitten allerlei Apps, en zo ontdekte ik een stopwatch. "Laat ik eens kijken hoelang mijn programma duurt", dacht ik welgemoed.

Onder een Linde Groen – kleine adempauze – De Drie Stukjes van Rak – kleine adempauze – *Vaterlandsblüthen Nr. 2* – klaar! (Aankondiging niet meegerekend). De stopwatch gaf me spanning, maar ik haastte me desondanks niet.

En wat wees die Smartphone aan? *11 minuten, 56 seconden*. Oeps, ietsje te veel...

En dan moet je opeens de timing van je programma aanpassen. Alle ballast overboord gooien om de ballon de lucht in te krijgen. De leuke contrastrijke herhaling van de tweede frase van *Onder een Linde Groen* schrappen, het meditatieve Da Capo uit *Spiritual* schrappen. Maar vooral niet gaan haasten met de rest.

Opnieuw meten. Onder de tien minuten, maar niet heel veel... Moet ik nog meer weggooien of een stuk schrappen of maar minder ademen? Nee, dat haalt de balans uit mijn programma. Ik waag het erop!

Toch bleef dat aan me knagen. De repetitie ging niet heel erg goed. Tijd om Azabagic's advies op te volgen en mijn spanning te aanvaarden, denk ik. Nog twee dagen de tijd om de aanpassingen te verwerken. Pfff, het lijkt wel werken!

26 April Concours Nummer Drie!

De concours dag is aangebroken, het is de derde keer dat ik meedoe. Ik schrijf door in de tegenwoordige tijd!

Donderdag was de loting, en ik draaf als eerste op. Er zijn allerlei theorieën over de beste plaatsing om je winstkans te vergoten. Bij de voorrondes van de professionals gisteren deed zich het aparte verschijnsel voor dat de eerste kandidaten naar verhouding minder speelden dan de gitaristen in het midden en aan het einde van het programma. Het lijkt net alsof iedereen pas scherper wordt als de concours atmosfeer goed en wel op gang komt. Wat dat betreft lijkt als eerste beginnen dus een nadeel.

Loting is loting, dus ik zal van tevoren al scherp moeten zijn. Voordeel is wel, dat ik nu gelegenheid heb om de anderen te beluisteren zonder de spanning dat ik zelf nog moet spelen. Dat is goed voor mijn verslaggeving.

Ik sta 's morgens op en stel tot mijn plezier vast dat Azabagic's beschrijving in *On Competitions* van hoe je jezelf voelt tijdens de concours dag nog niet van toepassing is, ik kan gewoon mijn ontbijt naar binnen werken. Misschien komt dat ook, omdat het geen halszaak voor me is, ik heb al een baan waarmee ik geld verdien!

Erna helpt me met Bachbloesem remedie. Ze pendelt er twee uit: *Mimulus* "Bekende Angsten" en *Wild Oat*: "Waar wil ik heen?"

"Bekende Angsten" heb ik bij ieder optreden: Weet ik nog wel wat ik moet spelen? Gaan mijn vingers hinderlijk zweten of zwellen de toppen op, zodat opeens de nagels te kort blijken? Ga ik me weer "verheugen" op de lastige plekjes? Ga ik weer zo moeilijk kijken zodat iedereen kan zien waar ik de fouten maak? Blijf ik overeind?

Dit lijkt me normaal, ik denk dat iedereen die presenteert en musiceert voor publiek het op de een of andere manier ervaart. Met oefening en erkennen dat die spanning normaal is en niet onoverkomelijk hoeft te zijn, kan ik er mee omgaan.

"Waar wil ik heen?" is een nieuwe. Dat lijkt een beetje op mijn weifelachtigheid bij het kiezen en aanpassen van het programma. Volgens de Bach theorie zou deze remedie helpen bij focuseren en vertrouwen op intuïtie.

Ik rij om halfnegen weg richting Nordhorn. Mooie gelegenheid om mijn aankondiging te oefenen, mijn stem wordt hard genoeg om boven het motor- en bandengedruis uit te komen.

Ladies en Gentlemen, welcome!

Ik kom tegelijk aan met Fred en Angie Rootveld, hun bus draait net de Mittelstrasse in als in met rugzak en gitaar aan kom lopen. Meer dan 35 jaar toneelervaring in een busje!

De beste manier om de zenuwen de baas te worden, is handen uit de mouwen steken (kortom afleiding). Zodoende kijk ik eerst of er wat te doen is rond de ontbijtboel. Een paar trappen op en neer zorgen voor een opgewarmd gevoel.

Tijd om even te kijken hoe het met mijn gitaar staat. Ik duik de kelder in om nog even wat door te nemen. Ik stem de gitaar, maar mijn stemapparaat doet raar. Hij blijft de B als Bes aangeven, hoe ik ook draai. Batterijtje leeg? Of voelt de gitaar wat ik voel en gedraagt zij zich daarnaar?

Het duurt even voordat de stemming stabiel blijft. Ik pak de muziek en leg de papieren voor me op de grond. Ik heb blijkbaar niet de tegenwoordigheid van geest om een muziekstandaard op te zoeken. Qua houding is dit niet optimaal.

Ik speel het programma door. *Barbarian Dance* blijft een risico met de maatwisselingen. Ik voel meer druk dan vanmorgen. Op gegeven moment ben ik het een beetje zat, hoe langer ik hier zit, des te meer puntjes van zorg zit ik te genereren. Daar heb ik niks aan: Koffer dicht en naar boven!

Ik heb tijd genoeg tot 12:40, het tijdstip waarop ik me dien te melden bij het concoursmanagement. Ik zit toch een beetje met de ziel onder de arm. Ik ga iets te doen zoeken dat niets met gitaarspelen te maken heeft. Koffiedrinken bij Fred Rootveld achter de counter. Even naar boven om de dames van de catering en support goedemorgen te zeggen plus en passant wat spullen mee te nemen.

Fred Rootveld heeft nog wat tips uit zijn bühne-ervaring. "Mooie aankondiging heb je" (dat wist hij nog van de try-out), maar zet een flinke stem op en laat horen dat je er bent. Dan heeft de achterste rij ook nog wat." En dan stelt ie voor om soep met gehaktbal naar binnen te werken. "De beste remedie tegen plankenkoorts!" kondigt hij aan. Ik volg het advies op, en inderdaad, het zonnevlechtgevoel wordt minder. Weer eens iets anders dan een tros bananen of een zak Kitkats!

De klok tikt voort en ik kom hier en daar rondzwerfende concourskandidaten tegen. Het lijkt erop dat we allemaal in hetzelfde schuitje zitten. Iedereen is in strijd met zichzelf. Grappig genoeg scheidt dat een band. De spanning loopt iets op, maar het is acceptabel. Ik zou best al willen spelen.

Het wordt drukker. Er druppelen nog wat extra kandidaten met hun sympathisanten binnen. Dit jaar staan er 9 op de rol, dus de concurrentie wordt al steviger.

Het is tijd. Ik meld me bij de balie en ga onder begeleiding naar de kelder. De kachel is aan, dus last van koude handen krijg ik niet. Ik stem mijn gitaar opnieuw (het valt mee hoe zij verlopen is) en pingel wat voor me uit. Ik pak bewust niet de muziek erbij, dat is iets voor straks. Het enige dat ik doe is wat vingerbeweging en toonvorming. Ik integreer hier en daar wat fragmenten uit mijn concoursstukken. Ik laat de bladmuziek voor wat ze is.

De stress is min of meer afgezwakt tot een gevoel van verhoogde waakzaamheid. Dat kan kloppen, want ik moet opletten wanneer de concoursleider me komt halen. Het duurt even, de inspeeltijd lijkt voor mijn idee ontzettend lang terwijl die officieel maar tien minuten is. Een heel raar effect. Uiteindelijk hoor ik de voetstappen naderen, het is tijd!

De verhoogde waakzaamheid blijft. Als ik bij de zaal kom, zijn er nog mensen een plaats aan het zoeken. Ik stel me verdekt op en wacht. Na een tijdje kan ik op. Het applaus klinkt en ik recht mijn rug. Een opkomst moet er energiek uit zien. De buiging lukt.

Ik ga zitten en stem nog een keer. Ik doe mijn aankondiging luid en duidelijk, ik heb nu het gevoel dat ik de achterste rij haal. Bij het voorlezen krijg ik en passant toch wat twijfels, is het verhaal niet te lang? On-the-fly laat ik een paar zinnen weg. Raar eigenlijk, ik had het verhaal als eenheid voorbereid en het is niet slim om dat op het laatste moment om te gooien. Toch een stukje onzekerheid. Dat zal ik de volgende keer niet weer doen.

Ademhalen en dan spelen... *Onder een Linde Groen*, OK, net even iets sneller dan ik thuis geoefend had. Het stuk blijft goed gaan.

Venezuelan Dance: Het ritme klopt, ik speel het middensegment bewust wat langzamer. Dat effect werkt. *Spiritual*: Ik begin heel zachtjes en voer daarna het volume op. Dat werkt, de bas lijn die staat rechtop. Oei, toch een slipje dat ik nog niet kende, gelukkig in de begeleiding. Toch loopt hierdoor de spanning een beetje op. Ademhalen, nu komt het risico stuk. Inderdaad, ik haal niet het beste uit *Barbarian Dance*, mijn duimnagel lijkt opeens korter waardoor ik een paar accenten mis. Pech! Volgende keer geen *Self Fulfilling Prophecies* bedenken!

Ik merk opeens dat ik beter mijn leesbril had kunnen meenemen. De bladmuziek staat net boven het leesgedeelte van mijn multifocale bril, dus ik zie de noten niet scherp. Puntje van aandacht, de volgende keer.

Ik haal diep adem en wacht even. Ik wil dat Mertz goed gaat, dus ik claim wat rust. Even concentreren helpt, ik maak een goede start. De *Vaterlandsblüthen* bloeien. Het stuk gaat als in een roes voorbij. Ik besluit de laatste sectie iets rustiger aan te zetten dan thuis. Hierdoor maak ik bij de beklimming van de hals naar de 12e fret en weer terug geen fout. Alleen het glissando wil een enkel keertje niet helemaal lukken. Opeens is daar het eind, het A majeur akkoord dat als verrassing valt in een A-mineur stuk.

Applaus! Ik sta op, buig voor het publiek en loop opgelucht naar de deur. Ik voel geen frustratie, alleen opluchting. Klus geklaard, nergens echt gestruikeld en een goed gevoel over de meeste stukken.

Ik moet een rondje wachten en hoor zodoende de kandidaat niet die later winnaar zou worden. Daarna kan ik de zaal in en hoor goede prestaties, maar ook zenuwen die door de vingers gieren en de mede-concourskandidaten dwarszitten. Voor sommige spelers valt het voorschrift om de stukken aan te kondigen rauw op hun dak.

Onwillekeurig mijmer ik over de plaats die ik voor mezelf in schat. Dat is hinderlijk tijdens het luisteren, want je let dan niet meer op wat de speler op het toneel goed doet, je concentreert je onwillekeurig op de missers. Ik doe mijn best om die gedachte te laten voor wat ze is. Ergens zit dat gevoel dat ik wil winnen toch wel in mij verstopt. Aan de andere kant heb ik ook niet het gevoel dat ik goed genoeg heb gespeeld voor de eerste prijzen. Wat dat betreft had ik eigenlijk de kandidaat vlak na mij moeten horen, dan was het in ieder geval duidelijker geweest. Nu mis ik dat puzzelstukje.

Na het laatste applaus is het aan de jury om de conclusies te trekken. Tijd voor koffie, het volgende concert en de hand en span dienst tussen keuken en smikkelruimte beneden vice versa. Ondertussen krijg ik diverse positieve reacties, wat mij uiteraard veel plezier doet.

De uitslag komt bij het begin van het avondconcert diezelfde dag. De organisatie wil iedere deelnemer waarderen met een certificaat en een aandenken. Eerst komen de vijf kandidaten aan de orde die niet in de prijzen zijn gevallen. Ik zit daar niet bij, dus ik heb in ieder geval een prijs!

Ik hoef daarna niet lang te wachten. Derde prijs dit jaar, wat een goede prestatie is gezien het feit dat de concurrentie flink is toegenomen. *De eersten* (ik was vorig jaar eerste en speelde dit jaar als eerste) *zullen de laatsten zijn*, ging voor mij in ieder geval niet op! Ik ben blij met het resultaat.

Ik kon goed vergelijken met nummer 2, Nandini Sudhir uit India, we speelden min of meer een soortgelijk programma. Allebei een Renaissance stuk (Ik *Onder een Linde Groen* van Vallet, zij *Frog Galliard* van Dowland) en allebei een stuk van Mertz (Ik *Vaterlandsblüthen Nr. 2* en zij de *Tarantella* uit *Bardenklänge*).

Qua moeilijkheidsgraad wint Nandini ruim, en omdat ze die stukken goed speelde, gaven mijn *Minotova Sola* geen extra voordeel, temeer omdat ik *Barbarian Dance* niet lekker speelde.

Dus ik ben het eens met de jury. Volgend jaar weer!

1 Mei 2014 Een deurtje verder

Naast het Gitaar Festival Nordhorn (GFN, met een knipoog naar GFA) hebben we in het oosten ook het Twents Gitaar Festival (TGF). Beiden hebben een amateurconcours.

Toen ik me aan het voorbereiden was voor het concours in Nordhorn vroegen zowel mijn gitaarleraar (met organisatorische banden met TGF) als de eigenaar van Kulturhaus NIHZ (met verregaande sympathie voor TGF) of in ook in Enschede aan het amateurconcours mee deed.

Ik maak reeds acht jaar het Twents Gitaar Festival mee, maar ik had nooit de gedachte om daar met het amateurconcours mee te doen. De eerste jaren dacht ik sowieso niet aan concoursen, en de laatste twee jaar leek de concurrentie me te zwaar om kans te maken. En dat idee is wel belangrijk, want niemand speelt graag tegen de bierkaai.

Maar nu ik zo langzamerhand drie concoursen met aardig resultaat heb gespeeld, wordt het misschien tijd om mijn programma op een ander podium te herhalen.

Daarbij komt dat het waarschijnlijk een van de laatste gelegenheden is om in Theater Concordia te spelen. In 1990 had ik daar mijn allereerste solo-optreden tijdens het toenmalige Segovia Festival, met *Gerbe des Fleurs* van Jose Ferrer. Dit jaar werd bekend dat ze de theaterzaal tot filmzaal willen verbouwen, dus het toneel wordt afgebroken. Het zou leuk zijn om daarna bijna 25 jaar nog een keertje solo te spelen.

Zodoende heb ik me ook voor het amateurconcours in Enschede aangemeld, dat op 30 Mei plaatsvindt. Eens zien of ik de bevindingen van mijn masterclasses in praktijk kan brengen.

7 Mei 2014 Even laten rijpen

Misschien had je verwacht dat ik nadat ik me voor het tweede concours van dit jaar had opgegeven direct als een gek op het repertoire had gestort en alle opmerkingen van de masterclasses van Nordhorn had geïmplementeerd.

Tja, eigenlijk niet. Ik had zin om even iets anders te doen. Mijn idee was dat ik de stukken even wil laten rijpen, over een week of twee pak ik ze weer op en maak ze speelklaar voor het concours in Enschede. Ondertussen vermaak ik me met een paar stukjes Louis Ignatius Gall (deel van de derde prijs van het Nordhorn Concours) en studeer ik wat op *Birds flew over the spire* van Gary Ryan en een arrangement van *Alfonsina y el Mar* van Ariel Ramirez.

Nee, het is geen luiheid, het is ook geen aversie nadat ik zo lang met hetzelfde repertoire ben bezig geweest. Alhoewel, als je te lang door gaat, komt die aversie er wel. Op gegeven moment lijkt het steeds moeilijker te worden om een stapje terug te doen en met sommige dingen in het stuk praktisch opnieuw te beginnen. Dan wordt het tijd om het zaakje te laten rijpen.

Daarom is even afstand nemen goed. Lekker even de zinnen verzetten!

18 Mei 2014 Een stapje terug

Vandaag hadden we Gitaarkring, een mooie gelegenheid om het concoursrepertoire live te spelen.

Vreemd genoeg zat ik niet lekker in mijn vel vandaag, de spanning zat er al vroeg in. Blijkbaar had ik een dag met een laag niveau van zelfvertrouwen in het algemeen. Erna's test met de Bachbloesem duidde daar ook op, vandaag testte ze *Larch* (Lariks), een remedie die gebruikt wordt om een laag zelfvertrouwen op te peppen.

Naast spanning zat er haast in mijn spel en de concentratie was lastiger. Dat merkte ik een beetje in het renaissancestuk (het ging te snel), wat meer in de stukjes van Rak (in de snellere stukjes had ik minder rust) en op een aantal plaatsen in het stuk van Mertz (ik sloeg hier en daar half mis). Ik miste de rust om te ademen. Het was niet dat ik er aan alle kanten uit vloog, maar het voelde wat moeizaam aan.

Grootste uitdaging bleek alweer de lastige ritmes van *Barbarian Dance*, ik was net niet voldoende geconcentreerd. Ik dacht erover om het stukje uit het programma te schrappen om dat risico, maar ja, dan is de balans ook weg. Nauwkeurige studie op de rechterhandvingerzetting zal hierbij nog even nodig zijn. Opnieuw uitzoeken dus.

Deze generale repetitie liep niet naar mijn tevredenheid. Ik heb dus wat huiswerk te doen de komende week, ik moet een stapje terug. Om te beginnen langzaam doorspelen en de rechterhandvingerzetting analyseren. En bekijken op welke plekken ik precies moeite heb.

En heel belangrijk: relax! Ik zet de zaak weer te zwaar aan.

29 Mei 2014 Ruimte op een andere speelplek...

Het stapje terug is nog geen twee stapjes vooruit geworden. Het lijkt net alsof je meer fouten gaat introduceren naarmate het moment naderbij komt. Ik heb een paar opnames gemaakt. De Minutova Sola willen nu goed lukken, maar opeens blijkt het stukje Mertz wat hardnekkiger.

De laatste repetitie op de gitaarles liep niet naar wens. Maar dat kwam niet zozeer door de stukken, ik had mijn gedachten er minder bij omdat ik wilde aankondigen met de les te stoppen na zes jaar bij dezelfde leraar. Waar je soms mee zit!

Een goede tip uit de les was wel om mijn aankondigingsverhaaltje iets in te korten. Ik heb het nu opgeschreven als steekwoordenlijstje en ben het gaan oefenen samen met de muziek en de opkomst op het toneel.

Daarbij heb ik even mijn speelplek op zolder verplaatst, zodat ik meer ruimte kreeg voor stem en snaren. Merkwaardigerwijs gold dat ook voor de stress onder het spelen. Dat een eenvoudige verplaatsing van de intimiteit van de studieplek naar een ruimere speelplek zo veel impact kan hebben.

Ik moet hierbij denken aan het advies van mijn oud-leraar Ed Westerik. "Kies verschillende plekken voor studeren/oefenen en spelen. Soms is een kwartslag draaien al voldoende." Dat blijkt nu waarheid, op de een of andere manier verschilt mijn attitude tussen deze plekken. Goed het levert een paar extra markeringen in de partij op, waar ik rust moet nemen en ademhalen.

Mijn vrouw vroeg nog of dat verhaal bij die aankondiging echt nodig was. Wel, in een concourscontext misschien minder. Maar ik vind het leuk om het te doen, het focuseert me enigszins en het maakt alles meer een optreden dan een wedstrijdronde.

Nog twee dagen te gaan!

30 Mei 2014: C-Day!

30 Mei 2014, de C(oncours)-Dag! Ik schrijf in de tegenwoordige tijd.

Ik word wakker van de wekker. Die had ik gezet omdat Bobby Rootveld (Duo- en Kulturhaus NIHZ) me op wilde halen om negen uur. Douchen en ontbijten.

Erna test me de Bachbloesems uit. *Rescue*, *Wild Rose*, *Larch* en *Mimulus*. Voor een deel een bekend trio. *Mimulus* helpt tegen bekende angsten (bij optreden ken ik die ook), *Wild Rose* helpt tegen apathie en overdreven acceptatie van omstandigheden. *Larch* is behulpzaam als je faalangst of weinig zelfvertrouwen hebt.

Ik denk altijd even na over die combinaties buiten de *Mimulus*. Bekende angsten in een min of meer milde vorm heb je altijd een beetje als je iets wil presteren. Meestal heb je die nodig voor je adrenaline. Een beetje hulp bij de ervaringen daarbij en oefenen van het beleven daarvan (door optreden) maakt ze op den duur minder hinderlijk.

Larch en *Wild Rose* hebben relatie met elkaar, als je minder vertrouwt op jezelf, is een apathische acceptatie van het feit dat je denkt dat het toch niet lukt een redelijk logische vluchtreactie. Ik neem me voor om ervoor te gaan en dat niet toe te laten.

We zijn mooi op tijd voor mijn eerste masterclass die dag bij Alexis Muzurakis van Duo Melis. Leuke les met een paar handige tips waar ik op kan oefenen. Ditmaal valt de masterclass voor het concours, dus ik moet de verbeteringen een tijdje op hold zetten. Kijken of dat lukt.

Er is nog tijd zat. Het is mooi weer buiten dus besluiten Bobby en ik lekker de tijd te gaan doden. Da's beter dan op de krent zitten en de zenuwen te laten opspelen.

Bobby laat me wat folklore van Enschede zien. Allereerst het brandtrap-trappenhuis van het Conservatorium. Hier ging hij altijd oefenen toen hij nog studeerde, want de akoestiek was er zo mooi. Helaas werd dat verboden na een inspectie van de brandweer. De volgende stop was de Enschedese markt. Daar verkopen ze Stroopwafels XXL. Wederom een geschikte methode om de zenuwen uit de maag te houden! Uiteindelijk zitten we een hele tijd op een terrasje in de zon en hebben het uitgebreid over muziek, en vroeger en nu. De tijd vliegt en ik mis haast ongemerkt het middagconcert.

Tijd om terug te gaan. Ik breng wat tijd door in de kantine van het conservatorium met broodtrommel en waterflesje. Het is rustig. De Zweedse muziekhandelaar die daar zijn stand heeft probeert een paar gitaren uit bij de bouwers die daar ook staan. Tot mijn plezier hoor ik een paar maten van *Gavota Madrigal* van Barrios, een favoriet van Erna. Iets om aan te pakken in mijn komende les-loze periode?

Ik voel de spanning oplopen, maar ik wil er mee leven. Ik begin me wel een beetje te bedenken wat er allemaal mis kan gaan, maar daar wil ik niet aan toegeven. Daarom besluit ik om Bobby's oefenplek -het brandtrap portaal- maar eens te gaan bezoeken. Kan ik mooi mijn aankondiging oefenen. Ik gebruik mijn steekwoordenlijst en kondig mezelf aan. De eerste keer zit mijn stem achter in mijn keel. Ik stel me in en herhaal het. Het is duidelijk, maar nog niet perfect, er hangen blijkbaar zenuwen aan de stembanden. De derde keer ben ik tevreden. Toch zit de spanning er duidelijk een beetje in.

Op de een of andere manier besluit ik om mijn stukken in dat trapportaal dan maar te gaan *zingen*. Ik kan niet zingen, maar dat maakt op dat moment niet uit, ik adem met de muziek, zing de dynamiek en voel hoe de frasen op zijn plaats moeten vallen. Het is alsof ik daarmee de zenuwen er voor een deel uit adem. Wat een raar effect! Ik pak nog een paar frasen en ga zelfs door als er iemand langs komt. Bobby had gelijk, deze plek helpt je mee. Met die instelling loop ik naar Concordia. Ik zing zelfs onderweg nog een beetje.

Tijd om in te spelen. Ik maak de gitaar klaar en stem haar. Ik vergeet mijn leesbril niet! Dan doe ik net zoals in Nordhorn wat oefeningen en laat ik mijn stukken even liggen.

Ik vraag de competitiebegeleider of er een muziekstandaard in de zaal is. Dat blijkt niet het geval en hij weet ook niet of hij eraan kan komen. Ik ben voor de verandering assertief, ik lees van blad, dus ik moet zo'n ding hebben. De jongen sputtert een beetje, en mompelt dat als hij er geen kan vinden, hij er ook niks aan kan doen.

Even een kink in de kabel! Oplossing is een stoel naast me neer zetten. Nu pak ik mijn repertoire wel even, want de muziek ligt er anders bij dan op een standaard. Na enige minuten blijkt gelukkig dat het in orde komt. De noodgreep is niet nodig.

Zaalwaarts! Ik loop de trappen af in de richting van de kelder. Je kunt met de lift naar het souterrain komen. Het lijkt er een stuk kleiner dan in 1990 toe in voor het eerst in Concordia

speelde. Heel stil ga ik erbij zitten in een klein kleedkamertje. Het is grappig, ik kan de kandidaat voor me horen. *Lagrime*, en het gaat goed.

Ik ben aan de beurt! De trapjes naar het toneel zijn smal en donker. Ik recht mijn rug en loop het strijdperk op. Gelukkig, de muziekstandaard staat er. Ik leg mijn papieren neer en merk tot mijn schrik dat ik mijn steekwoorden niet kan lezen, er is te weinig licht. Dan maar uit het hoofd.

Het publiek verwelkomt me en ik laat ze met mijn buiging weten dat mij dat zeer welkom is. Ik stel mezelf voor en kondig de stukken aan. De aankondiging is korter dan ik van plan was en op een bepaald punt aarzel ik even. Ademen en doorgaan!

Tijd om te spelen. Het repertoire klinkt en vermengt zich tot een algemene herinnering waarin ik niet precies kan zeggen wat de details precies zijn, althans niet op het moment dat ik dit opschrijf. *Onder een Linde Groen* gaat goed, maar is sneller dan ik in gedachten had. De invloed van de masterclass vanmorgen! Bij *Venezuelan Dance* aarzel ik even, maar speel er stiekem een paar maten extra tussen om weer in mijn spel te komen. Er leest niemand mee, toch? *Barbarian Dance* gaat helemaal goed. Ik neem wel wat minder risico om te voorkomen dat ik uit die ritmes vlieg.

Het laatste stuk! Uiteindelijk blijkt Mertz toch de grootste uitdaging te zijn. Ik speel het in een roes, in een toestand van verhoogde waakzaamheid. Ik weet warempel de snekjes van de laatste weken weg te spelen. Ik kom zonder uitglijders tot het laatste A majeur akkoord en breng warempel de rust op om dat voor te bereiden.

Warm Applaus! Buigingen, Klaar! Opluchting, klus geklaard!

Daarna komt de avontuurlijke tocht naar de catacomben van het theater. Ik breng mijn gitaar weg, sluip weer naar de zaal in het pikkedonker van het voorportaal en maak nog iets mee van het programma van de kandidaat na mij.

Langzaam komen mijn hartslag en mijn waakzaamheidsniveau weer op het normale peil. Er gaat heel wat energie om bij zo'n optreden. Ik ben weer wat rustiger als de volgende kandidaten op komen. Het zijn meest jongeren die nog een heel gitaarleven voor zich hebben. Een aantal spelen stukken met een zekere reputatie, *Tango en Skai* van Dyens, *Leyenda* van Granados, *La Catedral* van Barrios. Een meisje uit India valt me daarbij bijzonder op, het is Nandini Sudhir van het concours in Nordhorn die nu een nog beter concours speelt met *Frog Galliard* van Dowland en de *Tarantella* van Mertz.

Ik merk bij de anderen dat die reputatie van een stuk een last kan zijn, want ik hoor slipjes en hier en daar zelfs onderbrekingen en ik neem ook de spanning in het spel waar. Ik kan niets anders zeggen dan "I-have been there!" en ze sterkte toedenken. Concoursspanning maakt best een hoop verschil en dan is het toch ook vechten tegen je eigen verwachtingen.

Het wachten op de uitslag is kort. Er blijken een enkele eerste en twee tweede prijzen te zijn. Die opstelling maakt een prijs voor de lagere regionen onmogelijk, want de derde prijs vervalt. Mijn conclusie is intuïtief, dat ik daar niet bij zit. Tot mijn grote plezier krijgt Nandini de eerste prijs. Helemaal verdiend!

Waar ik eindig? Op de laatste plaats. Maar niet zonder dat ik –zoals omschreven in de woorden van Paulo Coelho's *De Pelgrimstocht naar Santiago*- een goede strijd gestreden heb. Ik ben tevreden dat ik ongeschonden en voor mijn idee muzikaal de eindstreep heb gehaald.

De jury wilde iedereen nog even spreken. Zo meldden ze me dat ze mijn aankondiging en repertoirekeuze bijzonder hadden gewaardeerd. Nou, dan zijn we het eens, voor mij hoort een woordje erbij en ik kies graag mijn eigen stukken buiten de mainstream. Punten van kritiek waren er op stukjes toonvorming en in een stuk de dynamiek. Voor mij herkende ik daar de strijd tussen spanning en risico.

Daar kan ik aan werken, alhoewel het spanningsveld risico – spanning bijzondere aandacht zal vragen, omdat dat een deel van mijn persoonlijkheid is. Maar ja, waarom zou ik er niet een keer helemaal voor gaan in plaats van aan de veilige kant te blijven? In de muziek is daar alle ruimte voor.

Een extra ervaring werd voor mij een duidelijke demonstratie van het feit dat iedere jury zijn eigen accenten heeft die je plaatsing beïnvloeden. Bij het ene concours was mijn ervaring dat de jury de nadruk legde op muzikaliteit en performance, met veel minder focus op het technische niveau van de stukken. Aarzelen en stoppen in het stuk kregen daarbij de strafpunten. Bij het andere concours merkte ik dat het technische niveau van de stukken veel meer waardering kreeg en dat de jury daarbij veel toegeeflijker was met de aarzelingen en slipjes tijdens de uitvoering, die zelfs ik als amateur nog kon waarnemen. Interessant daarbij is uiteraard welke schaal je aan een stuk hangt: Krijgt *La Catedral* van Barrios nu een hogere of lagere waardering dan *Tango en Skai* van Dyens?

Wat is beter? Moeilijke vraag en ik heb geen sluitend antwoord. Ik kan alleen mijn voorkeur voor bepaalde aspecten uiten. Als ik naar mijn schrijven over voorrondes en finales kijk, zie ik een voorkeur voor een muzikale uitvoering met duidelijkheid, transparantie, emotie en adem, waarbij de techniek dienstbaar is aan de muziek. Maar dat wil niet zeggen dat ik een technische prestatie onderwaardeer.

Het een en ander was precies zoals Azabagic in zijn boekje *On Competitions* omschreef met als conclusie: “Het enige waar je bij een concours invloed op hebt, is je eigen spel.”

Kortom, het was weer een nuttige ervaring voor me om eens een keer te spelen in een theater en een atmosfeer die ik niet kende. Maar de volgende keer speel ik geen twee concoursen achter elkaar meer.